

Sygnatura akt VI Ka 1042/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **12 stycznia 2016** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Piotr Mika

Protokolant Aleksandra Studniarz

przy udziale Krystyny Marchewki

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 12 stycznia 2016 r.

sprawy **R. G. syna J. i M.,**

ur. (...) w S.

oskarżonego z art. 178a§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 10 września 2015 r. sygnatura akt II K 478/15

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 636 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 20 zł (dwadzieścia złotych) i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych).

Sygn. akt VI Ka 1042/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 września 2015r. w sprawie o sygnaturze akt II K 478/15 Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach:

1. oskarżonego R. G. uznał za winnego tego, że w dniu 23.04.2015r o godz. 18.25, w T. na ul. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości 1,08 promila alkoholu etylowego we krwi, prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny, motorower (...) o nr rej. (...), tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 178a §1 k.k. i za to na mocy art. 178a §1 k.k. wymierzył mu karę 2 miesięcy pozbawienia wolności;

2. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 3 lat;

3. na mocy art. 71 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu grzywnę w wysokości 60 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych;

4. na mocy art. 42§2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 17 maja 2015r w zw. z art. 4§1 k.k. orzekł wobec skarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat;
5. na mocy art. 63 § 2 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 1 czerwca 2015r. do dnia 10 września 2015r.
6. na mocy art. 627 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt 1 i art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 457, 71 złotych w tym kwotę 180 złotych tytułem opłaty i 277,71 złotych tytułem wydatków.

Apelację od wyroku wywiódł obrońca oskarżonego, który, zaskarżając orzeczenie w całości, zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający istotny wpływ na jego treść a polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się zarzuczonego mu czynu, to jest umyślnie prowadził pojazd mechaniczny pod wpływem alkoholu w sytuacji, gdy nie wynika to z zebranego w sprawie materiału dowodowego, gdyż oskarżony miał podstawy sądzić, że spożyty przez niego alkohol z uwagi na wpływ czasu uległ spaleni;
2. obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść wyroku, a to art. 174 k.p.k. poprzez dokonywanie ustaleń faktycznych na podstawie protokołu przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym oraz notatek urzędowych i to bez przesłuchania ich autorów w zakresie dotyczącym dokonania ustalenia przez sąd I instancji, iż w dniu zdarzenia oskarżony przyznał, że spożywał piwo.
3. obrazę art. 7 k.p.k. i art. 4 k.p.k., która miała istotny wpływ na treść wyroku, poprzez dokonanie przez sąd I instancji dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów przy równoczesnym niewyjaśnieniu wszystkich istotnych okoliczności sprawy, w szczególności kwestii umyślności działania oskarżonego, i ustalenie, że oskarżony spożywał alkohol w dniu zdarzenia jedynie na podstawie protokołu przebiegu badania trzeźwości urządzeniem elektronicznym, choć okoliczność ta nie została poparta żadnym dowodem.
4. z ostrożności procesowej na wypadek nieuwzględnienia wcześniejszych zarzutów, rażąco niewspółmierność kary i środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, jakie wymierzył oskarżonemu sąd I instancji w zaskarżonym wyroku, która jest wynikiem nieuwzględnienia przez sąd faktu, że oskarżony był jedynym poszkodowanym w zdarzeniu drogowym spowodowanym przez inną osobę i pozostawał w usprawiedliwionym przekonaniu, że nie jest pod wpływem alkoholu, a nadto faktu, że w postępowaniu przygotowawczym oskarżony zgodził poddać się karze zaproponowanej przez prokuratora w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres próby 2 lat, zakazowi prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 1 roku, grzywnie w wysokości 100 stawek dziennych po 10 złotych i umieszczeniu wyroku na okres 14 dni na stronie KWP w K. oraz zobowiązaniu pokrycia kosztów sądowych.

W opaciu o powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od stawianego mu zarzutu, ewentualnie wymierzenie oskarżonemu kary i środków karnych uzgodnionych przez oskarżonego z prokuratorem w postępowaniu przygotowawczym, bądź też uchylene wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Za zasadny uznać należało sformułowany w apelacji zarzut naruszenia przez sąd I instancji art. 174 k.p.k. dotyczący oparcia ustaleń na notatkach urzędowych, jak też oświadczeniach oskarżonego zawartych w protokole badania stanu trzeźwości. Przypomnieć wypada, że w świetle art. 174 k.p.k. notatka urzędowa sporządzona z czynności nie może zastąpić dowodu z wyjaśnień oskarżonego, czy z zeznań świadka. Na podstawie treści notatki urzędowej nie wolno także dokonywać ustaleń faktycznych sprzecznych z wyjaśnieniami oskarżonego, czy z zeznaniami świadka, gdyż byłoby to zastąpienie tego rodzaju dowodów treścią notatki. Nie ma natomiast zakazu przesłuchania w charakterze świadka funkcjonariusza Policji, który dokonał czynności rozpytania i sporządził z niej notatkę urzędową. Brak

jest przeszkód, aby treść notatki urzędowej, czy zeznania osoby ją sporządzającej, wykorzystać dowodowo obok wyjaśnień oskarżonej celem potwierdzenia i uzupełnienia oryginalnych zeznań i wyjaśnień, jeśli tym zeznaniom lub wyjaśnieniom nie przeczą albo w celu weryfikacji tych wyjaśnień lub zeznań, gdy zachodzi konieczność wyjaśnienia różnic między treścią wyjaśnień lub zeznań, ale z tym zastrzeżeniem, że nie można odmówić wiary wyjaśnieniom lub zeznaniom i dokonać ustaleń faktycznych w oparciu o treść notatki urzędowej lub na podstawie dowodu z zeznań osoby sporządzającej notatkę urzędową (por. wyr. SA w Lublinie z 25.9.2013 r., II AKA 146/13, Legalis). Podobnie ocenić należy możliwość wykorzystania dowodowego zawartych w protokołach czynności procesowych oświadczeń osoby, która w późniejszej fazie postępowania uzyskała status podejrzanego. "Odtworzenie (w jakiegokolwiek formie, to jest czy to przez przesłuchanie funkcjonariuszy w charakterze świadków, czy przez ujawnienie dokumentów zawierających oświadczenia późniejszego oskarżonego) relacji składanych policjantom przed przesłuchaniem osoby w charakterze podejrzanego lub w trybie określonym w art. 308 § 2 zd. ostatnie k.p.k. możliwe byłoby jedynie wówczas, gdyby mieli oni kontakt z późniejszym podejrzanym w związku z wykonywaniem pozaprocesowych czynności służbowych i informacje przekazywane byłyby im przez późniejszego podejrzanego w sposób spontaniczny. Wówczas jednak, gdy uzyskanie informacji o czynie zarzucanym dokonywało się z inspiracji policjantów i na potrzeby ewentualnego postępowania karnego, wykorzystanie relacji późniejszego oskarżonego utrwalonych w innej formie niż protokoł przesłuchania stanowi obejście art. 174 k.p.k." (post. SN z 30.10.2013 r., II K.K. 139/13, Legalis).

Mimo to zdaniem sądu odwoławczego wskazane uchybienie nie miało wpływu na treść wyroku, gdyż nawet pominięcie z podstawy dowodowej zakwestionowanych w apelacji notatek, jak też oświadczeń oskarżonego zawartych w protokole badania stanu trzeźwości, nie może doprowadzić do zmiany ustaleń faktycznych. Już sam wynik badania zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu wynoszący 0,66 mg/l, jak też wynik zawartości alkoholu we krwi oskarżonego wynoszący 1,08 promila, przeczą wyjaśnieniom oskarżonego i świadczą samodzielnie oraz w sposób dobitny o tym, że spożycie alkoholu przez oskarżonego musiało nastąpić znacznie później niż wskazany przez niego czas, tj. godz. 22:30 dnia poprzedniego. Stwierdzony w obu badaniach wynik zawartości alkoholu we krwi oskarżonego sprawia, iż w świetle wskazań wiedzy, jak też zasad doświadczenia życiowego nie jest możliwe, aby odpowiadający zawartości alkoholu we krwi stan fizjologiczny organizmu nie był wyraźnie odczuwalny przez osobę oskarżonego i aby oskarżony mógł mieć jakiegokolwiek racjonalne wątpliwości w kwestii swojego stanu trzeźwości. Z tego też powodu brak jest podstaw do zakwestionowania poczynionych ustaleń faktycznych, jak też podstaw do uznania, że uchybienia poresowe związane z wykorzystaniem dowodowym oświadczeń oskarżonego zawartych w protokole badania stanu trzeźwości, jak też notatek urzędowych oceniane przez pryzmat art. 7 k.p.k. i art. 4 k.p.k. miały wpływ na treść wyroku.

W świetle powyższych uwag nie może budzić również jakichkolwiek wątpliwości prawidłowość zakwalifikowania czynu oskarżonego jako przestępstwa umyślnego z art. 178 a § 1 k.k.

Jako bezzasadny ocenić należało także zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonych wobec oskarżonego kar oraz środków karnych. Z pewnością o rażącej niewspółmierności kary nie może świadczyć fakt, gotowości poddania się przez oskarżonego w postępowaniu przygotowawczym uzgodnionej z prokuratorem karze i środkiem karnym, tym bardziej że nie towarzyszyło temu uzgodnieniu przyznanie się oskarżonego do winy połączone ze złożeniem wyjaśnień potwierdzających sprawstwo przestępstwa. Za oczywisty uznać należy przy tym brak związania sądu orzekającego wysokością i rodzajem kar i środków karnych uzgodnionych przez oskarżonego i prokuratora. Za bezskuteczne uznać należy odwoływanie się przez obrońcę do okoliczności, iż to jedynie oskarżony został dotknięty skutkami swojego czynu, tj. obrażeniami doznanymi na skutek upadku prowadzonego przez niego pojazdu. Przestępstwo z art. 178 a § 1 k.k. jest przestępstwem z narażenia, którego społeczna szkodliwość związana jest ze stworzeniem przez sprawcę niebezpieczeństwa dla dóbr pozostałych uczestników ruchu drogowego. Niebezpieczeństwa tego w żaden sposób nie niweluje podnoszona przez obronę okoliczność. Co prawda okoliczność tę należy ocenić, jako okoliczność mającą wpływ na wymiar kary, w szczególności w kontekście ujemnych następstw przestępstwa wymienionych w art. 53 § 2 k.k., jednakże trudno uznać, aby rozmiar obrażeń oskarżonego był na tyle wielki, aby mógł zasadniczo wpłynąć na uznanie wymierzonych kar i środków karnych za rażąco niewspółmierne. Z przyczyn wskazanych już wyżej przy ocenie wiarygodności wyjaśnień oskarżonego na potrzebę złagodzenia sankcji nie może wpłynąć podnoszona przez

obrońcę okoliczność dotycząca pozostawania oskarżonego w usprawiedliwionym przekonaniu co do swojej trzeźwości w chwili czynu.

Z wyżej wskazanych względów, nie znajdując także nie podniesionych w apelacji uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu, sąd odwoławczy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Wobec nieuwzględnienia apelacji wywiedzionej wyłącznie przez obrońcę oskarżonego zgodnie z art. 636 § 1 k.p.k. kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciążyć należało oskarżonego. Na koszty te złożyły się zryczałtowane wydatki z tytułu doręczenia pism i wezwań w kwocie 20 złotych oraz opłata za drugą instancję w wysokości odpowiedniej do rodzaju i wysokości orzeczonych kar: 60 złotych za karę pozbawienia wolności w wymiarze do 3 miesięcy oraz 10% orzeczonej grzywny, tj. 120 złotych